

grammerne – er i vidt omfang blevet udmøntet på baggrund af partnerskaberne.

På Det Europæiske Råd i Helsingfors i december 1999 blev det besluttet at åbne forhandlinger med Letland, Litauen, Slovakiet, Bulgarien, Rumænien og Malta, der indledtes den 15. februar 2000.

Selve forhandlingerne er blevet ført inden for rammerne af separate, bilaterale regeringskonferencer mellem de femten EU-lande på den ene side og hvert enkelt kandidatland på den anden side, jf. art. 49 i EU-traktaten. I forbindelse med forhandlingerne er EU's regelsæt af tekniske grunde blevet opdelt i 31 såkaldte forhandlingskapitler, der hver især dækker forskellige områder som f.eks. miljø, landbrug osv. Som ved tidligere udvidelsesrunder har udgangspunktet været, at nye medlemslande skal opfylde hele EU's regelsæt (acquis) fra den første dag – eller forhandle en overgangsforanstaltning. Formålet med tiltrædelsesforhandlingerne har således været at fastlægge, hvor kandidatlandene ikke kunne overtage acquis'et fra første medlemsdag, og hvor der derfor var behov for overgangsforanstaltninger. Overgangsforanstaltninger tilader et kommende eller nuværende medlemsland i en periode at opretholde nationale regler på et område, hvor dette er af stor betydning for det pågældende land. Eksempelvis fordi det af økonomiske årsager vil være meget vanskeligt at gennemføre EU's regelsæt straks fra tiltrædelsen.

Forud for Det Europæiske Råd i Nice i december 2000 fremlagde Kommissionen en arbejdsplan for, hvornår EU-landene skulle være nået til enighed om fælles holdninger til de enkelte forhandlingskapitler. Ifølge arbejdsplanen ville EU skulle tage stilling til alle udestående forhandlings spørgsmål inden juli 2002 for de bedst forberedte kandidatlande. Derved ville det være muligt at afslutte forhandlingerne med de bedst forberedte kandidatlande inden udgangen af 2002. Arbejdsplanen blev inddelt på den måde, at de relativt lette forhandlingskapitler skulle afsluttes først. På denne måde kunne man sikre, at opmærksomheden i den sidste fase primært kunne rette sig mod de vanskelige budgettunge forhandlingskapitler – landbrugspolitik, regionalpolitik og EU's budget.

Kommissionen har siden 1998 årligt udarbejdet rapporter til Rådet (udenrigsministre) om de enkelte kandidatlandes fremskridt i forhold til Københavns-kriterierne – de såkaldte fremskridtsrapporter. I oktober 2002 konkluderede Kommissionen i sine fremskridtsrapporter, at Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet fortsat opfyldte det politiske Københavns-kriterium og kunne forventes at opfylde det økonomi-

ske kriterium og kriteriet om overtagelse af EU's acquis inden det forudsete tiltrædelsestidspunkt i 2004. På dette grundlag anbefalede Kommissionen, at optagelsesforhandlingerne afsluttedes med disse lande inden udgangen af 2002.

Det Europæiske Råd i Bruxelles den 24.-25. oktober 2002 tilsluttede sig Kommissionens vurderinger vedrørende Tjekkiets, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Sloveniens og Slovakiets parathed til EU-medlemskab. Herefter lykkedes det for det danske EU-formandskab at skabe enighed om alle udestående forhandlings spørgsmål internt i EU og mellem EU og hvert enkelt af disse kandidatlande på mødet i Det Europæiske Råd i København den 12.-13. december. På baggrund heraf kunne forhandlingerne med Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet erklæres for tilendebragt den 13. december 2002. Ved samme lejlighed vedtog Det Europæiske Råd sammen med de ti tiltrædende lande erklæringen »Ét Europa«, der udtrykker støtte til den fortsatte udvidelsesproces.

5. I henhold til art. 49 i Traktaten om Den Europæiske Union skal Kommissionen, førend Rådet træffer endelig afgørelse om en stats ansøgning om medlemskab, afgive udtalelse herom. Dette skete den 19. februar 2003, hvor Kommissionen anbefalede Tjekkiets, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse. Europa-Parlamentet afgav en samstemmende udtalelse om ansøgningerne den 9. april 2003. Rådet godkendte herefter formelt tiltrædelsen den 14. april 2003. Den 16. april 2003 undertegnede repræsentanter for regeringerne i de femten EU-lande og for de ti tiltrædende lande traktaten om de ti landes tiltrædelse af EU samt en slutakt.

6. Tiltrædelseskomplekset er i det store og hele opbygget på samme måde som ved tidligere udvidelser, og består af følgende elementer:

Tiltrædelsestraktaten

Tiltrædelsestraktaten er kortfattet og består af tre artikler. Artikel 1 indeholder en bestemmelse om, at de ti tiltrædende lande bliver medlemmer af Unionen, dvs. parter i de traktater, hvorpå Unionen er baseret. Det anføres, at betingelserne for landenes medlemskab og de nødvendige tilpasninger af de grundlæggende traktater fremgår af en til traktaten tilknyttet akt (tiltrædelsesakten). Tiltrædelsesakten, hvortil er knyttet en række bilag, udgør således en integreret del af